

Владета Вуковић

ПЛАВА ПТИЦА

Птицо младости, у крај снени
ти ми долазиш с песмом кише
кад бол ромиња и шайће мени
к'о Поов гавран: „Никад више.“

Махнуше крила. Звуци — речи
у мермер бола сви се слише.
Као молишва што залуд клечи
пřed пролазношћу. НИКАД ВИШЕ.

А када проминем у крај тмине,
шайни ми, тила песмо, тише
о плавој птици која сине
нейоврајно и никад више.

ДУШУ ПЕСМЕ ОВЕ НИКО НЕ ИЗЛЕЧИ...

Болна ми лежи моја мајка сћара,
не зна за себе, ни за свога сина.
И душа њена у сну се одмара
кад ко прах звездан болничка тишина

пада и лечи. Не одзвања свешћу
бисерна суза ни жагор говора.
Узалуд за њу ситихове исцелешћу
од најлепшег цвећа завичајних гора.

Узалуд је песма, узалуд су речи.
Душу песме ове нико не излечи.